

A cunoaște gândurile lui Dumnezeu

Dintr-o scrisoare din jurul anului 1902

Tu mă întrebi dacă ar trebui să mergi la x sau y. Ei bine, nu pot să-ți dau prea multe sfaturi în această privință. Aș vrea doar să cunoști gândurile Domnului cu privire la aceasta. Și nu mă îndoiesc că le vei cunoaște, dacă ai un singur scop în fața ochilor: dacă te interesează doar gloria Domnului.

Dacă vrem să cunoaștem gândurile Domnului, atunci trebuie să ne întrebăm mai întâi în ce stare se află sufletul nostru. Avem un singur țel? Vrem doar să împlinim voia Domnului? Sau suntem orbiți, într-un fel sau altul, de egoism sau de voința proprie? Îi încredințăm Domnului totul și așteptăm ca El să ne arate voia Sa? Dacă da, atunci El ne va călăuzi.

Noi nu așteptăm vreo revelație sau ceva extraordinar, ci Dumnezeu ne arată voia Sa, punându-ne pe suflet ceea ce Îi este plăcut, sau ne arată voia Sa printr-o întâmplare fericită. Aceasta poate fi atât de clar și de evident, încât avem certitudine, chiar dacă nu putem explica asta altcuiva. Contează să fim aproape de Domnul și să ne supunem Lui cu dorința: „Fă-mi cunoscut căile Tale, DOAMNE, învață-mă cărările Tale!” (Psalmul 25.4). El ne deschide o ușă, iar ceva ne arată că putem intra. Vedem în aceasta mâna Lui, recunoaștem lucrarea Lui și acționăm în consecință.

Este ceva ce trebuie să învățăm din experiență. Nu este ușor să mijlocim aceasta cuiva, deoarece nu este vorba de o acțiune pur rațională sau intelectuală. Acum aproximativ 27 sau 28 de ani, eram foarte neliniștit și mă gândeam cum pot cunoaște voia Domnului, dacă trebuie să merg aici sau acolo. Am vorbit despre asta cu J.N. Darby, când l-am întâlnit în Alton, Illinois. Răspunsul lui a fost: „Domnul Se destăinuie celor care se tem de El” (Psalmul 25.14). Nu am uitat niciodată aceasta. Și de atunci am constatat: dacă nu puteam primi lumină asupra unui lucru, atunci exista un motiv pentru aceasta: ceva în starea mea spirituală sau ceva care împiedica comuniunea deplină cu Dumnezeu.

De multe ori am avut mai mult sau mai puțin îndoieli dacă aveam gândurile lui Dumnezeu, dar de cele mai multe ori am experimentat: când am făcut un pas în frica Domnului, mai devreme sau mai târziu a devenit clar că El m-a călăuzit. Uneori sunt „frâul și zăbala” (Psalmul 32.9) – o piedică, un obstacol. Aceasta se întâmplă acolo unde natura noastră sau voința noastră proprie acționează și unde nu ne îndreptăm privirea neîmpărțită spre Domnul. Și este un har când suntem împiedicați, în loc să mergem pe calea noastră. „Te voi călăuzi cu ochii Mei” (Psalmul 32.8; Luther) – aceasta este norma în viața creștină.

Cuvântul lui Dumnezeu ne comunică marile principii; Duhul lui Dumnezeu ne modelează inimile după aceste principii; iar micile detalii se încadrează apoi în mod corespunzător. Noi rostим sentința noastră, dar este sentința unui „duh de chibzuință” (2 Timotei 1.7); adică, atitudinea noastră spirituală este modelată în acțiunile noastre de Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci, „Îl am mereu pe DOMNUL înaintea ochilor mei” (Psalmul 16.8).

Când Îl avem pe Domnul înaintea ochilor noștri, faptul acesta ne modelează și ne guvernează motivele acțiunilor noastre. Aceasta este ceea ce se exprimă de obicei prin termenul „frica de DOMNUL”: Domnul primește locul care I se cuvine în sufletul nostru; și El ne modelează gândurile și dorințele, iar noi acționăm pentru El.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/die-gedanken-gottes-erkennen-a10270.html>
Traducere dintr-o scrisoare („[Discerning the Lord’s Mind](#)”), scrisă în jurul anului 1902,
în *Selected Ministry of A.H. Rule*, vol. 2, pag. 82–83.
Sursă: www.bibletruthpublishers.com